

ה"ט 40528/08/18 - נופר פרץ, אילנה פרץ נגד עודד מסר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ה"ט 40528-08-18 פרץ ואח' נ' מסר

בפני כבוד השופט אלי ברנד
מבקשות
1. נופר פרץ
2. אילנה פרץ

נגד
משיב
עודד מסר

ב"כ המבקשות: עו"ד חגי בן שושן
ב"כ המשיב: עו"ד ד"ר איריס טרומן

החלטה

לפני בקשת המבקשות למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כלפי המשיב.

בבקשה המקורית נטען כי המשיב מתעד את המבקשות באופן קבוע מאז מרץ 2018, כי לאחר שהגישו נגדו תלונה באפריל החל לקלל אותן, לירוק עליהן ולערער את חייהן, כי ביום 18.6.18 חסם את דרכן בחדר המדרגות בגופו והתקרב בתנועות מאיימות אל המרחב הפרטי שלהן תוך ביצוע תנועות מאיימות, כי מאז האירוע הוא ממשיך לארוב להן בחדר המדרגות לקלל, לירוק ולצלם אותן וכי ביום 17.8.18 כשעלו במדרגות פתח את הדלת והחל לצעוק עליהן והן ברחו לביתן רועדות מפחד.

לאור דברים אלה ולאחר ששמעתי את המבקשות במעמד צד אחד ביום 23.8.18 הן הבהירו כי ביום 16.8.18 העביר המשיב אצבע לרוחב גרונו בתנועה המסמנת שחיטה וכי בשל כך הן חיות בחשש ניכר, ניתן במעמד צד אחד צו ונקבעה ישיבה להיום.

בישיבת היום נחקרו הצדדים, הושמעו הקלטות והוצגו סרטונים שהקליט וצילם המשיב ונשמעו סיכומי הצדדים.

סעיף 2(א) לחוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001 מגדיר הטרדה מאיימת מהי בזו הלשון -

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו."

סעיף 4 לאותו חוק קובע כי בית המשפט רשאי להורות בצו לאדם להמנע ממעשים המפורטים בסעיף 5 לחוק אם נוכח כי אותו אדם נקט הטרדה מאיימת.

במהלך החקירות התברר כי יום קודם להגשת הבקשה נעשה ניסיון מצד שליחה של ב"כ המשיב להמציא למבקשות כתב בי-דין במסגרת הליך אזרחי המתנהל ביניהם והללו סרבו לפתוח את הדלת ולקבל את ההמצאה הגם שנאמר להן במפורש במה מדובר (עמ' 11 לפרוטוקול שורות 3-4 ועמ' 12 שורות 4-11), כאשר המשיבה 2 טענה כי היתה זו

המבשלת בביתן שסרבה לקבל (עמ' 10 לפרוטוקול שורה 4), בהמשך הודתה שהיא זו אשר שוחחה עם השליחה (עמ' 12 לפרוטוקול שורות 1-11) ואילו המשיבה 1 טענה כי כלל אין מבשלת בביתן (עמ' 8 לפרוטוקול שורה 32).

מעבר לעובדה שסתירות אלו משליכה על מהימנות גרסת המבקשות הרי שהן מצביעות על כך שהבקשה הוגשה בסמיכות רבה למועד בו הבינו המבקשות כי ננקט נגדן הליך משפטי על ידי המשיב, כאשר בעקבות האירוע הוטען מיום 18.6.18, אשר תואר על ידן בתיאור מאיים הרבה יותר, בחרו שלא להגיש בקשה דומה או להגיש תלונה במשטרה (עמ' 7 לפרוטוקול שורות 3-4).

העובדה שתלונה למשטרה ובקשה זו הוגשו רק בעקבות אירוע מינורי יותר אך בצמוד להגשת תביעה יוצרת את הרושם כי המוטיבציה להגשת התביעה אל היתה האיום ממנו סבלו המבקשות אלא משקל נגד לתביעה שהוגשה נגדן.

זאת ועוד, מן ההקלטות שהושמעו בישיבת היום, מן התמלילים שהוגשו (מ/ש1) וחליפת מסרונים שהוצגה נוצר הרושם כי דווקא המבקשות הן הנוקטות בשפה בוטה יותר כלפי המשיב (ראה גם עמ' 14 שורות 5-9), והמבקשת 1 אף הודתה כי אמרה לבת זוגו של המשיב כי תשבור לה את הידיים ואת הרגליים (עמ' 8 לפרוטוקול שורות 12-15).

אעיר כי במ/ש1 שבות המבקשות וצועקות כלפי המשיב כי אין הן פוחדות ממנו.

שמעתי את הסברו של ב"כ המבקשות על כך שגם מי שמאויים נוהג באופן אינסטינקטיבי לטעון שאין הוא פוחד, אולם מאחר ששיחה זו אף הושמעה לי אבהיר כי הרושם העולה ממנה כלל אינו של מי שאומר את הדברים מן השפה ולחוץ רק כדי להדוף איום ולא להראות נרפה, אלא - בהמשך לאמור לעיל - נראה כמשקף צד בוטה יותר שלא רק שאינו חושש אלא מאיים ומתבטא בשפה בוטה.

אגב החקירה התברר כי, ככל הנראה, מקור הסכסוך בין הצדדים הוא בנביחות כלבי המשיב וזוגתו השוהים בדירתם בשעות העבודה ללא השגחה ונובחים לעיתים כאשר מתקרב מאן דהוא אל דלת הכניסה לדירתם. עוד הובהר כי גם למבקשות יש כלב.

המבקשות הלינו על רעש שמשמיעים המשיב וחברתו בשעות לילה מאוחרות, אולם הושמעה באולם הקלטת השיחה שתמלילה מהווה מ/ש1, אשר התקיימה בשעה 1:00 בלילה לערך, אשר במהלכה נשמעות המבקשות וצועקות בקולי קולות מדירתן בקומה השלישית על המשיב וחברתו המצויים מתחת לבנין, וספק אם התנהלות זו מתיישבת עם מי שמוטרד מרעש בשעות הלילה.

מנגד, עדותו של המשיב היתה קוהרנטית, עלתה בקנה אחד עם הראיות שהוצגו לפני ולא נסתרה. במהלך עדות זו הכחיש המשיב מכל וכל את הטענות בדבר איומים או חסימת מעבר בחדר המדרגות ואף הבהיר כי התקין בדירתו מיקרופונים ומצלמות על מנת לראות את הכלבים ולהיות מסוגל לשוחח עימם מרחוק ולהרגיעם, כאשר הזמין את השכנים להודיע לו על נביחות בשעות בלתי סבירות על מנת שירגיע אותם וכי הכלבים אינם נותרים לבד בדירה לילה שלם או בחגים ומטופלים באופן שאינם חסרי מנוחה באופן חריג וכי הוזמן הכלב העירוני על מנת לוודא כי אין הם מקימים רעש החורג מן המותר.

עוד הבהיר המשיב כי מעולם לא צילם את המבקשות או מי ממשפחתן בתוך דירתן אלא רק כאשר הללו יזמו אינטראקציה כלשהי עימו או עם חברתו מחוץ לדירתן ולאור הטרדות חוזרות ונשנות מצידן, כאשר הקלטת השיחה שתמלילה הוא מ/ש3 אכן משקפת מצב בו וצועקות המבקשות לעבר המשיב וחברתו מחלון דירתן.

נוכח מכלול האמור לעיל, נראית לי גרסת המשיב מהימנה יותר מזו של המבקשות ואני מעדיף אותה על פניהן.

בסיכומי עתר ב"כ המבקשות לצו בשלושה הקשרים -

1. מניעת התחקות אחר המבקשות וצילומן בתוך ביתן.

לטעמי, לאור הראיות שהובאו לפני, לא הוכיחו המבקשות צילום שלהן בביתן או באופן הפוגע בפרטיותן שלא כדין.

ניתן בהחלט להבין סיטואציה בה כאשר סופגים המשיב וחברתו צעקות בקולי קולות, הכפשות ואיומים במרחב הציבורי יתעדו אירועים אלה על מנת שישמשו בידיהם ראיות בהליכים המתנהלים או שיתנהלו בין הצדדים או בעניינם, לרבות ההליך שבפני, אף כאשר מוציאות המבקשות את פלג גופן העליון מחלון דירתן על מנת לצעוק על המשיב.

לפיכך, אינני סבור כי הוכחה עילה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת בהקשר זה.

2. הצורך בשמירת מרחק פיזי מסויים בין המבקשות למשיב.

גם בהקשר זה לא הוכח כי המשיב איים על המבקשות או ביצע כלפיהן מעשים או פעולות אשר יש בהם כדי ליצור איום באופן סביר.

בשונה מטענת ב"כ המבקשות, אין די בתחושת איום סובייקטיבית של המבקשות לצורך מתן הצו ועל פי סעיף 4 לחוק מותנה מתן צו בכך שבית המשפט נוכח כי אדם ביצע מעשים כאלה.

כפי שקבעתי לעיל, אני מעדיף את גרסת המשיב הקוהרנטית על פני גרסת המבקשות הכוללת סתירות פנימיות ואף סתירות אל מול ראיות שהונחו לפני, ולפיכך לא הוכח לי כי בוצע על ידי המשיב מעשה המהווה הטרדה מאיימת.

לפיכך, אינני סבור כי הוכחה עילה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת גם בהקשר זה.

3. הפרעת נביחות הכלבים בשטח הציבורי, כאשר מתקרב מאן דהוא אל דלת ביתם של המשיב וחברתו.

יש לזכור כי עסקינן בבקשה למניעת הטרדה מאיימת ולא בבקשה על פי החוק למניעת מפגעים, ועל כן אין די בהוכחת קיומו של רעש ברמה מסויימת ולפרק זמן קצר כאשר מתקרב מאן דהוא אל דלת בית המשיב לצורך קבלת צו שכזה.

יש לזכור כי המבקשות עצמן מחזיקות כלב אחד לפחות ובבנין מקורות רעש נוספים שתוארו.

יתרה מכך, לא הובאה בפני כל הוכחה לעוצמת הרעש הנטען, תדירותו ומשכו ומנגד טען המשיב בעדות אשר לא נסתרה כי בדירתו מותקנים אביזרים המאפשרים לו להרגיע את הכלבים גם מרחוק, באופן שמצמצם באופן ניכר את משך הרעש, וכי הכלבים אינם נותרים בשעות הלילה לבדם בבנין.

יזכר כי החוק למניעת הטרדה מאיימת אינו מהווה חלופה מהירה ומקצרת דרך לנקיטה בהליכים המשפטיים או כל הליך חוקי אחר המיועדים לטפל במפגעים ומטרדים שונים, לרבות נביחות כלבים (ראה למשל ה"ט (בית שמש) 40724-03-16 **דב כהן נ' יעקב סנדיוק** (7.4.2016)).

למעלה מן הנדרש אעיר כי בבקשה המקורית אין זכר לנושא זה.

לפיכך, אינני סבור כי הוכחה גם ביחס לענין זה עילה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת.

בשולי הדברים, ומאחר שהענין עלה בסיכומי המבקשות, אעיר כי במהלך הדיון תועדה בפרוטוקול התנהגות הנראית בעייתית מאד של אבי המבקשת 1 שהוא הגרוש של המבקשת 2 כלפי חברתו של המשיב, וב"כ המבקשות ביקש כי הדבר לא ישפיע על ההחלטה.

ברי כי החלטתי אינה נשענת על ענין זה ונימוקיה מפורטים לעיל, נוגעים מגוף המחלוקת בין הצדדים שלפני ונוסעים מחומר הראיות הרלוונטי.

סיכום

נוכח האמור לעיל הבקשה נדחית והצו שניתן במעמד צד אחד ביום 19.8.18 מבוטל.

המשיב עתר לחיוב המבקשות בהוצאות בשל ניצול לרעה של הליך זה על פי הוראת סעיף 9 לחוק למניעת הטרדה מאיימת, הן לאוצר המדינה והן לטובת המשיב.

לאור קביעותי דלעיל אני סבור כי יש ממש בטענה זו.

לפיכך ישאו המבקשות בהוצאות המשיב בסך ₪2,500.

לפנים משורת הדין לא עשיתי צו להוצאות לטובת אוצר המדינה.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המחוזי מרכז - לוד תוך 15 יום.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ח, 23 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.